



Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží  
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

# ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

## Dopis č. 4

**DVĚ ŽIVOTNÍ POLE (2. ČÁST)**  
**ČLOVĚK – MIKROKOSMOS**  
**ZNOVUZROZENÍ NEBO REINKARNACE**

**Opakující se zklamání**  
**Znovuzrození z vody a Ducha**  
**Mikrokosmos**  
**Reinkarnace a božské záchranné snahy**  
**Nižší já**  
**Dvě kosmické mocnosti**  
**Procitnutí ve světle**

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží  
Lectorium Rosicrucianum  
Křesomyslova 599/8  
140 00 Praha 4  
[www.rosicrucianum.org](http://www.rosicrucianum.org)  
[lectorium@rosicrucianum.org](mailto:lectorium@rosicrucianum.org)

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

**DVĚ ŽIVOTNÍ POLE (2. ČÁST)**  
**ČLOVĚK – MIKROKOSMOS**  
**ZNOVUZROZENÍ NEBO REINKARNACE**

Během posledního dopisu jsme se seznámili s důležitým pojmem, s pojmem dvou životních polí. Hovořili jsme:

- o božském životním poli a
- o pozemském životním poli, ke kterému náleží tento svět a onen svět.

Božský svět zná jenom věčné vznikání a rozvíjení, stálou spravedlnost, svobodu a harmonii. Vyznačuje se životními podmínkami a vlastnostmi, které se pozemský člověk ve své základní nevědomosti snaží realizovat v obou pozemských přírodách, tj. v tomto a onom světě.

Pozemský svět známe z našich vlastních zážitků, i když často chceme jeho zákonitost vytěsnit z našeho vědomí. Víme, že se toto životní pole vyznačuje zákonem vzniku, zrání a opětovného zániku.

Neustále také zakoušíme, že veškerý život v této přírodě je podmíněn protiklady. Umírání povstává z narození, temnota ze světla, mír z války a naopak. Existuje neustálý pohyb od jednoho protikladu k druhému. Proto je všechno pozemské dialektické, to znamená dvoupólové. Vše je relativní a nic není absolutní.

Obě životní pole se projevují také v lidské bytosti, narážejí v ní na sebe. Jednou je to pozemský člověk, který může zažívat a poznávat jenom obě pozemské přírody tohoto a onoho světa. Jindy je to velká touha po domově, pravzpomínka, která je způsobena tím posledním, co ještě zbylo z dřívějšího božsko-lidského životního stavu, tedy praatomem, atomem jiskry Ducha.

Z ní pochází všechno to dychtění člověka po aktivitě a vzdělanosti, všechno jeho úsilí o pokrok a vývoj, všechna jeho žádostivost po náboženství a ideálech, po okultních a esoterických vědách. Všechny pokusy o kultivaci a humanizaci pozemského člověka a pozemského života souvisí s touto velkou touhou po domově.

### **Opakující se zklamání**

Ať se však člověk snaží uskutečnit, změnit nebo jen uchovat cokoli, je vždy znovu a znovu zklamán. Stíhá ho jeden nezdar za druhým. Stále znovu se objevují nové situace a nové koncepce, které jak se zdá slibují rovnost a mír, svobodu, harmonii a spravedlnost, ale dialektika velmi brzy změni všechno v protiklad. To je život v klamu. To je mája indické filosofie, velké mámení.

Pochopení dvou životních polí vám objasní, proč tomu tak je a proč se to uvnitř pozemské, dialektické přírody nemůže nikdy změnit.

Původní, skutečný člověk – to jest člověk božského tvůrčího plánu – se v pradávne minulosti z absolutního životního stavu vyloučil. Pádem do hmoty ztratil svoji božskou existenci. Až na praatom se všechno ostatní stalo latentním, tzn. že to existuje už jenom jako princip. Není to již účinné.

### **Znovuzrození z vody a Ducha**

Má-li z praatomu opět vzniknout skutečný člověk a vrátit se zpátky do božského světa, je nezbytné znovuzrození „z vody a Ducha“. To jsou slova, kterými evangelium naznačuje, že znovuzrození opravdové bytosti se může uskutečnit pouze s pomocí sil a matérie původní,

božské přírody. Znovuzrození původní lidské bytosti znamená být znovuzrozen podle ducha, duše a těla v božském smyslu. To je možné, protože původní, božský svět prostupuje pozemskou přírodu svými silami záření. Neexistuje jediný čtvereční milimetr pozemského prostoru a pozemské matérie, který by nebyl těmito silami záření prostoupen. Jimi může být opět probuzena Boží jiskra, která v nás dřímá.

Znovuzrození z „vody a Ducha“ je proces, vývoj. Je to cesta, před kterou staví své žáky také duchovní škola Kříže s Růží a na které je doprovází. Abychom mohli pochopit nezbytnost a rozsah této cesty, musíme si nejprve položit následující otázky:

Kdo je skutečný člověk?

Kdo je pozemský člověk?

My jsme zvyklí jako člověka označovat sami sebe, osobnost s vědomím já. Ve skutečnosti je však celková lidská bytost mnohem víc než jen to, co normálně chápeme pod pojmem člověk. Ve své celistvosti může být lidská bytost označena jako mikrokosmos, jako svět v malém.

### **Mikrokosmos**

Mikrokosmos má tvar koule a je sedminásobný. Může se mluvit o sedmi v sobě kroužících sférách bytí. Jeho středem je praatom. Uvnitř mikrokosmu lze rozlišit dvě další bytosti: vyšší já a nižší já.

Vyšší já bývá označováno také jako aurická bytost. Je obaleno magnetickou vrstvou, která je nositelem minulosti. V ní jsou zaznamenány zkušenosti a výsledky všech inkarnací. Má proto také výstižné jméno lipika, což přeloženo znamená zapisovač, registrátor. Výsledky prožívaného života se tam manifestují jako koncentrované body magnetických sil, které ve svém souhrnu tvoří planoucí astrální oheň zcela určité individuální kvality. Ten určuje magnetický charakter mikrokosmu a projevuje se pozitivním a negativním polem záření. Tato pole přitahují to, co odpovídá kvalitě astrálního ohně, a odpuzují to, co jeho kvalitě neodpovídá.

Manifestací aurického astrálního ohně je nižší já.

Vzniká vždy v jevovém nebo dechovém poli mikrokosmu, které je zcela obklopeno aurickou bytostí. Nižší já nejenom že podléhá vlivu vyššího já, ale je ve svých podstatných částech jeho výtvořem. Minulost vyššího já zaznamenaná v lipice tvoří karmu nižšího já, osobnosti, a je příčinou jejího osudu, jejího charakteru a jejích sklonů. Můžeme tedy říci: je-li osobnost egocentrická, pak je také stvořitel, vyšší já, zaměřen zcela na sebe.

Ještě jednou shrneme to, co jsme až dosud sledovali.

Původně existoval božský mikrokosmos, v němž se projevoval Duch, kterého duchovní duše přenášela na osobnost. Duch, duše a tělo tvořily jednotu. Jedno vyjadřovalo druhé. Takto byl tento malý kosmos zcela zasazen do božského tvůrčího plánu a byl na něj nasměrován.

Nyní se mikrokosmos vinou eóny trvajících „hříšného“ pádu, to znamená stále se stupňujícího procesu oddělování od božského původu, vyvinul k tomu, co se dnes v padlém mikrokosmu projevuje jako vyšší a nižší já. Tento nesvatý vývoj váže mikrokosmos na svět pomíjivosti.

To, co se dnes rozumí pod pojmem člověk, je jenom pomíjivá možnost vyjádření, osobnost velmi degenerovaného mikrokosmu. Jak nižší, tak i vyšší já jsou výtvoř, které nebyly původním božským plánem stvořeny a existují zcela mimo něj.

My se dnes nazýváme člověkem a lidstvem, ale v absolutním smyslu jím už dávno nejsme.

A přece je mikrokosmos i ve svém padlém a degenerovaném stavu principiálně stále ještě nepomíjivý. Naproti tomu jeho možnost vyjádření, jeho výtvoř, pozemská osobnost, vždy znovu zaniká, protože to, co bylo stvořeno z pomíjivé matérie, rovněž podléhá jejímu zákonu vzniku, rozkvětu a zániku.

To, co povstalo z prachu, se musí také znovu v prach obrátit.

### **Reinkarnace a božské záchranné snahy**

Tak je mikrokosmu zákonem pomíjivosti osobnost vždy znovu odebrána. Mikrokosmos ztrácí svůj nástroj, kterým se mohl vyjadřovat v pozemské přírodě a jehož prostřednictvím mohl zažívat svůj stav bytí. Je potom opět neúplný a zbavený velké části svých funkcí. Tento nedostatek jej nutí, aby přijal novou osobnost, a tak se znovu ponořil do světa matérie.

Tak následuje jedna inkarnace za druhou.

V osobnosti však nepůsobí jenom minulost mikrokosmu a veškeré snahy vyššího já; osobnost není vystavena pouze vlivu všech záření dialektického kosmu a makrokosmu, ale rovněž se v ní projevují výsledky velkých božských záchranných snah. K padlým mikrokosmům nepřetržitě vychází volání. „Bůh neopouští dílo svých rukou.“

Toto božské působení začalo zároveň s počátkem hříšného pádu. Podivuhodná souhra sil pozvolna vytvářela v nás lidech předpoklady a možnosti, aby se mikrokosmos mohl vrátit zpátky do božské přírody.

S naším dnešním vědomím můžeme začít zpracovávat bohaté zkušenosti mikrokosmu, které na nás působí z nevědomí, a díky působení pravzpomínky můžeme rozpoznat iluzi a klam pozemského života.

Tak se i my můžeme ujmout úkolu, který je nám určen, abychom byli způsobili pomáhat při návratu mikrokosmu.

### **Nižší já**

Dnes vlastníme čtyřnásobnou tělesnost, a sice hrubohmotné tělo, které můžeme vnímat; éterické neboli životní tělo, které umožňuje všechny životní funkce hrubohmotného těla; astrální neboli žádostivé tělo, v němž působí všechny naše žádosti a touhy; a mentální tělo, skrze které vzniká myšlení. Vzhledem k tomu, že mentální tělo není v našem současném stavu ještě zcela vyvinuté, hovoříme často jenom o „schopnosti myšlení“.

Tato čtyři těla mají různé, navzájem sladěné úkoly a funkce, které později ještě blíže vysvětlíme. Nyní budiž pouze řečeno, že smrtí je jejich vzájemná spojitost zrušena. Hrubohmotné tělo a část éterického těla zanikají v tomto světě, zbytek éterického těla, astrální tělo a schopnost myšlení zanikají po nějaké době na onom světě.

Z osobnosti potom nezbude nic než zkušenosti, vibrace a příčiny uplynulého života, které se podle zákona příčiny a následku projeví při příští inkarnaci mikrokosmu.

Z tohoto stručného vylíčení mohou být jasné následující skutečnosti:

Vzhledem k tomu, že jemnohmotná těla nižšího já na onom světě rovněž zemřou, nemohou být nikdy základnou božského vývoje.

Umírání samo je čistě přirozený proces. Proto nemůže být nikdy branou k věčnosti. V případě, že nižší já není schopno rozpoznat cestu ke znovuzrození mikrokosmu, je pro mikrokosmos nutná nová inkarnace, protože jen s osobností je funkční, jenom s ní může zahájit zpáteční cestu do božského životního pole.

Úplné znovuzrození mikrokosmu je vzkříšením božského člověka v božském stvoření.

Aby mohl tento proces znovuzrození začít, musí čtyřnásobná osobnost opustit cestu svévole a svěřit se novému vznikání v mikrokosmu. My pozemští lidé považujeme všechno, co tvoří náš život, za životně důležité. Stále usilujeme o pozemské věci, stále si myslíme, že se můžeme dostat dál. Ve skutečnosti nás však každý nový objev a vynález vede ještě hlouběji do naší svévolnosti. Tak je pro nás stále těžší najít stezku ke znovuzrození a jít po ní.

Jednou však, díky zkušenostem nesčíslných inkarnací mikrokosmu, začne v člověku opět svítat pravda. Začne rozpoznávat klam pozemského života a hledat vysvobození. Proto dnes existují tisíce hledajících lidí.

Na druhé straně ovšem také existuje mnoho milionů lidí, kteří se s chodem světa smířili a svůj úkol spatřují v jeho podporování.

Odkud se bere tento rozdíl v chování lidí?

Proč jsou hledající lidé, a proč jsou lidé, kteří jsou spokojeni s navykým způsobem života?

### **Dvě kosmické mocnosti**

Rozdílné chování lidí vyplývá z působení dvou sil, které se na nás zaměřují. Jsou to:

- za prvé luciferské síly, které nás chtějí poutat na tento svět. Bible v této souvislosti hovoří o pánu tohoto světa, o mocnostech temnoty a o silách propasti; a
- za druhé síly světla, Bratrstva života, síly Kristovy, které usilují o návrat padlých mikrokosmů.

Mocnosti temnoty jsou hnací síly hříšného pádu.

Ještě i dnes ožívají úsilí lidí, aby napodobovali božské stvoření v tomto světě. Obracejí se při tom na já, na vědomí pozemské osobnosti. Sugerují nám, že jsme korunou stvoření a že tento a onen svět je původním Božím stvořením. Pokoušejí se vyhladit pravzpomínku na původní stvoření, nebo alespoň naši touhu po dokonalém životě přeměřovat na cíle tohoto nebo onoho světa.

Tak jsme v našem toužení, myšlení, cítění a chtění ovlivňováni a cvičeni k jednání v procesu dialektického života. Toto ovlivňování je pro síly temnoty a klamu otázkou sebezáchovy. Vznikly odtržením od božského stvořitelského plánu a rozpustily by se, kdyby se celé lidstvo společně vrátilo k božskému původu. Tyto síly mohou svoji existenci udržovat jedině na úkor padlého lidstva, které svým usilováním pokračuje v hříšném pádu. O tomto vykořisťování, jež zanechalo své stopy v každém člověku, budeme podrobněji hovořit v některém z příštích dopisů.

Síly světla se naproti tomu nikdy neobracejí na vědomí já. To nám potvrzuje Bible, když říká: „Není přijímání osob u Boha.“

Mocnosti, které nesou úsilí božské záchrany, nikdy proti silám propasti nebojují, ale nepřetržitě směřují záření své absolutní lásky na padlé lidstvo, aby konečně reagovalo.

Obracejí se přitom výhradně na ještě pozůstalý princip z původní říše v lidském systému, na praatom, na jiskru Ducha. Pokoušejí se ji rozdmýchat a přivést k činnosti.

Každý člověk zažívá působení tohoto záření lásky a reaguje na ně buď pozitivně nebo negativně. Negativně reagovat znamená nerozumět volání a dál setrvávat ve starém životním stavu. Pozitivně reagovat znamená rozpoznat život v temnotě hříšného pádu a obrátit se opět ke světlu.

### **Procitnutí ve světle**

Tak bude jednou princip světla v člověku, praatom, moci znovu působit. A to bude tehdy, až v mikrokosmu díky tomu, že prošel mořem zkušeností, povstane přiměřeně zralá osobnost. Potom může praatom přes srdce působit na pozemskou osobnost a stále jasněji se projevat jako pravzpomínka. Potom také nastane okamžik, kdy se člověk vědomě setká s gnostickou duchovní školou a jejím působením.

Duchovní škola je nástrojem sil světla. Působí pro toto světlo jako ohnisko. Jejím působením povstává hluboko zasahující poznání sebe sama a zkušenost pozemského světa v celém jeho rozsahu. V síle duchovní školy začíná proces znovuzrození, o kterém svědčí všechna svatá písma.

V knize „Velký převrat“ Jan van Rijckenborgh píše: „Tak vidíme, že znovuzrození, jak je líčí Ježíš Nikodémovi, to znamená znovuzrození z vody a Ducha, z původní pralátky „materia magica“, bylo uskutečňováno od nejhlubší minulosti světových dějin.

Na Bratrstvo Kříže s Růží nesmí být pohlíženo jako na nositele něčeho nového, ale jako na služebníka velmi ctihodného a starého Bratrstva Nehybného království, Fraternitas Universalis, které smí znovu ukazovat pravou cestu.“

Johann Wolfgang von Goethe líčí svůj zápas o světlo v básni „Blahoslavená touha“:

„A dokud nepochopíš plně  
ono ‚zemři a vznikni!‘,  
jsi jen zasmušilým hostem  
na této temné zemi.“

A na jiném místě Goethe říká:

„Dlouho jsem se vzpíral,  
konečně ustoupil. –  
Až bude starý člověk rozprášen,  
ten nový se probudí!“